

מסכת כתובות

פרק ו

א. מציאת האשה ומעשה ידיה, לבעלה. וירשטה, הוא אוכל פרות בחייה. בשטה ופגמה, שלה. רבי יהודה בן בתירא אומר, בזמן שבסתר, לה שני חלקים, ולו אחד. ובזמן שבגלוי, לו שני חלקים, ולה אחד. שלו, ינתן מיד. ושלם, ילקח בזה קרקע, והוא אוכל פרות:

ב. הפוסק מעות לחתנו, ומת חתנו, אמרו חכמים, יכול הוא שיאמר, לאחיה הייתי רוצח לתן, ולך אי אפשר לתן:

ג. פסקה להכניס לו אלה דינר, הוא פוסק כנגדן חמשה עשר מנה. וכנגד השום, הוא פוסק פחות חמש. שום במנה ושנה מנה, אין לו אלא מנה. שום במנה, היא נותנת שלשים ואחד סלע ודינר. ובארבע מאות, היא נותנת חמש מאות. מה שחתן פוסק, הוא פוסק פחות חמש:

ד. פסקה להכניס לו כספים, סלע כסף נעשה נשמה דינרים. הקתן מקבל עליו עשרה דינרין לקפה, לכל מנה ומנה. רבן שמעון בן גמליאל אומר, הכל כמנהג המדינה:

ה. המשיא את בתו סתם, לא יפחת לה מחמשים זוז. פסק להכניסה ערמה, לא יאמר הבעל כשאכניסה לביתי אכסנה בכסותי, אלא מכסה ועודה בבית אביה. וכן המשיא את היתומה, לא יפחת לה מחמשים זוז. אם יש בפס, מפרנסין אותה לפי כבודה:

ו. יתומה שהשיאתה אמה או אחיה מדעתה, וכתבו לה במאה או בחמשים זוז, יכולה היא משתגדיל להוציא מידן מה שראוי להנותן לה. רבי יהודה אומר, אם השיא את הבת הראשונה, ינתן לשניה כדרך שנתן לראשונה. וחכמים אומרים, פעמים שאדם עני והעשיר או עשיר והעני, אלא שמין את הנכסים ונותנין לה:

ז. המשליש מעות לבתו, והיא אומרת נאמן בעלי עלי, יעשה השליש מה שהשליש בידו, דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר, וכי אינה אלא שדה והיא רוצה למכרה, הרי היא מכורה מעכשיו. במה דברים אמורים, בגדולה. אבל בקטנה, אין מעשה קטנה כלום:

